

JIM CARREY

JA DANA VACHON

MUISTOJA JA
MUITA TARINOITA

BAZAR

JIM CARREY

JA DANA VACHON

**MUISTOJA JA
MUITA TARINOITA**

SUOMENTANUT KRISTIINA VAARA

BAZAR

Katkelmat William Shakespearen teoksista Hamlet ja
Romeo ja Julia suomentanut Paavo Cajander

Suomentanut Kristiina Vaara
Englanninkielinen alkuteos *Memoirs and Misinformation*
Copyright © 2020 by Some Kind of Garden, LLC
This translation published by arrangement with
Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC

Kannen muotokuva Jim Carrey
Kannen valokuvaus Linda Fields Hill
Alkuperäiskannen suunnittelija Chip Kidd

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-066-0

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Isoveljelleni Johnille

Sillä miehelle nimi on typerryttävä isku,
josta hän ei koskaan toivu

– MARSHALL MCLUHAN

PROLOGI

Hänet tunnettiin Jim Carreynä.

Ja sen vuoden joulukuun puoliväliin mennessä hänen pihanurmensa oli palanut auringossa elottoman ruskeankeltaiseksi. Ja öisin, kun sprinklerit olivat suorittaneet kaupungin kymmenminuuttiseksi säännöstelemän kastelun, ruohonkorret kelluivat lätäköiksi kertyneessä vedessä – veltoina ja turhina kuin hänen äitinsä hiukset morfiinihien viimeisissä puuskissa.

Los Angelesin kaupunki oli huhtikuussa alkanut pikku hiljaa muuttua helvetiksi. Tekojärvet olivat rutikuivia, ja paahtavan kuumat jaksot kestivät päiväkausia. Sääennusteet näyttivät sadistisia lukemia, 36, 37, 40, 39. Viime viikolla F-16-hävittäjälentokone oli välähtänyt kuin stiletit tuhkan täyteen taivaan halki, ja samalla hetkellä yksi Hummingbird Roadin kartanon puutarhureista sai auringonpistoksen, kaatui ja alkoi kouristella. Mies kamppaili vastaan, kun häntä kannettiin taloon, ja sanoi, että Neitsyt Maria oli luvannut hänelle hitaan tanssin kolmen dollarin hintaan rotkon viileässä varjossa. Öisin nousivat Santa Anat, paholaistuulet, jotka uuvuttivat sielun ja saivat poliisiautojen sireenit ulvomaan,

kun auringonlaskut kauhtuivat napalmin oranssista pehmeän malvan sävyisiksi. Sitten aamuisin savusumun tuulahdus kävi kanjoneiden poikki ja kulkeutui sisään suureen taloon ilmansuodattimista, joihin oli hiljattain asennettu hermo-kaasun havaitsevat anturit salamurhan estämiseksi.

Hän ei ollut ajanut partaansa, ja hänen silmänsä verestivät kuukausia kestäneen romahdustilan ja katastrofin jäljiltä. Hän makasi alasti sängyssään, niin kaukana huippukunnosta, että jos joku olisi hakkeroinut turvakameran ja katsellut häntä juuri nyt, tuo joku olisi tuskin tunnistanut häntä, olisi ehkä luullut häntä libanonilaiseksi panttivangiksi. Sitten tuo joku, innoissaan tunnistettuaan tutut kasvot, tajuaisi: *Tuo tyyppi ei ole mikään tavallinen linnoittautuja joka katselee televisiota valtavalla sängyllä*, ja kun verenpunainen Netflixin logo ilmestyisi turvakameran kuvan ulkopuolella olevaan TV-ruutuun, tuo joku sanoisi: ”Tunnen tuon miehen, olen nähnyt hänet vaikka missä mainostauluista aamiaismuropaketteihin. Hän on se elokuvatähti: Jim Carrey.”

Vain muutama viikko sitten joku petturi oli vuotanut Carreyn kattavasta turvalaitteistosta kolmekymmentä sekuntia turvakameramateriaalia *The Hollywood Reporteriin*. Videolla Carrey kellui uima-altaassaan sikiöasennossa kasvot kohti pohjaa itkien pinnan alla kuin vangittu miekkavalas. Hänen PR-henkilönsä Sissy Bosch oli kertonut *Varietylle*, että hän oli ollut harjoittelemassa Terrence Malickin elokuvan Johannes Kastajan roolia, ja Malick oli jättänyt kätevästi kommentoimatta asiaa. Videosta maksettiin viisikymmentä tuhatta dollaria. Summa oli juuri riittävän suuri laukaisemaan eläinlajien käyttäytymismalleista pyhimmän – markkinoiden spontaanin vastauksen. Kun viides paparazzi otti mittaa Carreyn takapihan aidasta, turvatiimi korotutti

aidan viiteen metriin, sähköistyi sen ja kuorrutti sen piikki-langalla. Homma maksoi kahdeksankymmentäviisi tuhatta dollaria sisältäen lahjuksen kaupunginvaltuustolle. Jim oli sittemmin alkanut pitää sähköaidan teloittamien villieläinten tirinää ja vinkaisuja surullisena välttämättömyytenä, eläinuhrina hänen jumaluudelleen. Ja vaikka jotkut uskoivatkin Sissy Boschin Johannes Kastaja -jutun, useimmat huomauttivat, että se ei selittänyt Carreyn painonnousua eikä sitä, miksi hänen parahduksissaan kuului selvä kiinalainen aksentti.

Kello oli nyt 2.58.

Hän oli katsellut televisiota seitsemän tuntia.

Ahmiminen oli alkanut *Ancient Predatorsin* jaksolla, jossa oli mukana Megalodon, superhai, muinaisten merien kauhu. Sitten tuli *Cro-Magnon vs. Neanderthal*, tarina siitä, kuinka nämä varhaiset ihmiset erosivat serkuksina Afrikan tasangoilla ja tapasivat sitten uudelleen muukalaisina Euroopassa vain aloittaakseen toistensa kansanmurhan. Cro-Magnonit olivat teurastaneet armotta ja jättäneet riutuneet neandertaliorvot tuijottamaan Ranskan luolista ulos lumimyrskyyn, jonka kirkuvan valkoisuuden Jim tiesi merkitsevän totaalista hävitystä. Hän oli puoliksi kanadanranskalainen ja sai kuulla kertojalta, että hänessä oli neandertalin DNA:ta; *hän* polveutui näistä orvoista. Samaistuen heidän tuomioonsa hän alkoi itkeä lohduttomia kyyneleitä ja sitten, kun ei kestänyt enää, hän painoi pausea rasvasta liukkaalla peukalollaan, ja pienet neandertalikasvot jähmettyivät näytölle. Kymmenen minuuttia hän makasi tutisten, mumisten: ”*Voi hyvä Jumala...*” yhä uudelleen, kunnes Netflix, tarkkana omasta kaistanleveydestään, palasi päävalikkoon ja heitti punaisen hehkunsa Carreyn ja hänen kahden vahtikoiransa ylle.

Koirat olivat identtiset kaksoset, teräshampaiset rottweilerit, jotka tottelivat nimeä ”Jophiel”. Niillä oli yhteinen nimi, mikä takasi tehokkuuden hätätilanteen sattuessa. Jos joku Jim Carreyn lukuisista vihollisista murtautuisi taloon ja Carreyllä olisi vain muutama sekunti aikaa toimia, hän pystyisi kutsumaan molemmat koirat yhdellä äännähdyksellä.

Peläten että tämä oli se hetki, jolloin hänelle valkenisi hänen oma jo pitkään kestänyt olemattomuutensa, ja kyseenalaistaen jopa koko olemassaolon arvon, jos hänen kerran täytyi olla osa tätä lajia, joka sukkuloi ikuisesti kauhun ja sydänsurun välillä, hän pohti, oliko viimeisin netissä levinnyt uutisjuttu, joka oli tuottanut vaivaa hänen PR-henkilölleen, pitänyt paikkansa. Oliko hän todella kuollut lumilautaillessaan Zermattissa? Hän oli nähnyt YouTube-videolla, kuinka aika käyttäytyy omituisesti ihmisen kuollessa. Viimeiset sekunnit venyvät ja jättävät jälkeensä kokemuksen rikkaita peräaaltoja. Entä jos hän olikin kuollut muutama päivä sitten, eikä ollut päätenyt helvettiin eikä taivaaseen vaan jonkinlaiseen kiirastuleen, oman sänkynsä vangiksi?

Hän oli kuollut tarinoita Los Angelesin ruumishuoneista. Tylsistyneet hoitajat ottivat iljettäviä kuvia kuuluisista vainajista ja myivät ne TMZ:lle summasta, joka kattaisi Valleysta ostetun talon käsirahan.

Hän vaihtoi YouTubele, jonka algoritmit tarjoilivat montaaasia kuolleiden julkkisten valokuvista niin kuin olisivat lukeneet hänen ajatuksensa. Kuva John Lennonista pareilla kasvot sohjana. Raajat levällään yleisön nähtävänä. Jos ne voivat tehdä niin John Lennonille...

Nyt hänen mielensä loihti esiin kuvan hänen omasta elottomasta hahmostaan, turvonneesta ja irvokkaasta, ruumishuoneen köriläät ja kameroiden välähtely ympäriällään.

”Ei vittu...” hän huokaisi eikä ollut varma, oliko huokaisut vai ei.

Hän meni kylpyhuoneeseen ja yritti saada takaisin jonkinlaisen varmuuden olemassaolostaan päästämällä keskikäisestä virtsaputkestaan lämpimän virtsasuihkun. Hänen sydämensä hakkasi. Entä jos se pysähtyisi, kun hän nukkui, ja hänet löydettäisiin aamulla omien ulosteidensa peitossa?

Entä jos koko vainoharhakohtaus, joka oli ajanut hänet tähän kuolemanpelon hetkeen, olikin enne tulevasta kuolemasta? Entä jos Zermattin lumilautailukatastrofi olikin vain kohtalon kätevä hutilyönti? Ei, jos kuolema oli tulossa, hän panisi parastaan – peräreikä putipuhtaana.

Näin päätettyään hän istui japanilaiselle vessanpöntölleen ja tyhjensi suolensa, pyyhki ja hyppäsi suihkuun, pesi aukkonsa perusteellisesti sienellä, kuivasi sitten itsensä ja levitti iholleen talkkia. Seuraavaksi hän siirtyi peilin eteen ja huolitteli karheat kulmakarvansa, nyppi itsepäiset karvat korvistaan ja levitti aurinkopuuteria otsalleen, kaulalleen ja solisluilleen levein vedoin, niin että hän näytti kreikkalaiselta rintakuvalta.

Nyt hän oli valmis ruumishuoneen poikia varten.

Tässä oli suuri tähti, he sanoisivat. Kassamagneettijumala jollaisia ei enää tule.

Hän pelkäsi ihan hiukkasen vähemmän.

Hän paneutui takaisin sänkyyn ja alkoi katsoa ensimmäistä ohjelmaa, jota Netflix tarjosi: *Pompeii Reconstructed: Countdown to Disaster*.

”Tämä oli muinaisen maailman Hamptons tai Riviera”, kertoi ohjelmaa isännöivä Ted Berman, Indiana Jonesin halpisversio, päässään kirpputorilta ostettu huopahattu. Jälleen kerran Jim tunsi todellisuuden ja fiktion rajan hämärtyvän, kun digitaalisesti animoitu tuhkapilvi kohosi Vesuviuksesta

ja kameran tietokoneistettu kuvakulma nousi sen mukana korkealle kaupungin yläpuolelle, pysähtyi sitten ja panoroi tulivuoren kraatteriin, joka yhtäkkiä näytti niin loputtomalta ja kaikennielevältä, että Carrey huusi: ”Turvakatsaus!”

”Sisäiset vyöhykkeet kunnossa”, vastasi talo, jonka ääni toi mieleen Provencessa kesää viettävän singaporelaisen oopiumperijättären. ”Olet turvassa, Jim Carrey.”

”Turva-aidan tila?”

”Täysin sähköistetty.”

”Suoritetaan jännitteen nosto. Ihan varmuuden vuoksi.”

Television valo himmeni, ja kuului ääni, joka kuulosti siltä kuin kartanon ympärillä olisi ollut jättiläismäinen veto-
ketju, joka vetäistiin kiinni. Hänen piikkilanka-aitaansa joh-
tui kaksikymmentä tuhatta voltia sähköä.

”Sano vielä uudestaan, että olen turvassa”, sanoi Carrey.
”Ja että minua rakastetaan.”

”Olet turvassa. Ja sinua rakastetaan.”

”Kehu minua.”

”Kuukausittainen vedenkulutuksesi on laskenut kolme prosenttia.”

”Mikä imartelija.”

Televisio kirkastui. Ohjelma jatkui.

Maanjäristys oli juuri ravistellut Pompeijia, eivätkä roo-
malaiset olleet aiemmin kokeneet sellaista luonnonilmiötä.
Toiset uskoivat, että se oli ihmeen ensimmäinen näytös, ja
jäivät nähdäkseen lisää. Toiset eivät olleet niin varmoja ja
pakenivat kaupungin porteista.

”Kukaan ei olisi voinut arvata”, sanoi Ted Berman, ”että
kaikki, jotka jäisivät, saisivat surmansa.”

Sitten dokumentti seurasi vuorollaan päähenkilöiden epä-
toivon hetkiä: merenkulkupohatta ja hänen raskaana oleva

vaimonsa; bordelliin syntyneet nuoret siskokset; korkearvoinen henkikirjoittaja, hänen perheensä ja heidän afrikkalainen orjansa.

Silmät kyynelissä Jim ihmetteli: Oliko viisasta jatkaa Pompeijin katsomista, kun megalodonien kuvat olivat vielä tuoreina hänen mielessään? Kun neandertaliorvot olivat edelleen jähmettyneinä luolaansa Ranskaan? Charlie Kaufman oli joskus sanonut hänelle, että elokuvan erillisistä kuvista muodostuvan soljuvan jatkumon aikaansaamassa illuusiassa oli kyse samasta tempusta, joka luo mielessä vaikutelman ajasta – menneisyys ja nykyisyys ovat keksittyjä käsitteitä, välttämätöntä sepitettä. Olivatko hän ja pompeijilaiset vain erillisiä selluloidineliöitä? Tunsivatko he hänen maailmansa romahtamisen samalla lailla kuin hän heidän? Oliko olemassa vain yksi kipu? Jos näin oli, sen täytyi pitää paikkansa paitsi alkuperäisten pompeijilaisten suhteen, myös näyttelijöiden, jotka esittivät heitä. Kamppailivat seuraavasta roolistaan.

Tullakseen nähdyksi. Merkitäkseen jotakin.

Raha hallitsi nyt. Raha oli tehnyt heistä kaikista velkorjuuteen sidottuja haaveilijoita.

Minun ei tarvitse olla tällainen...

Voisin vain lähteä nyt beti ja olla onnellinen...

Mutta miltä onnellisuus näytti? Sillä hetkellä hän ei saanut sitä päähänsä.

Kauhea suru veti hänet syvälle sänkyyn, tuhatkertaisti hänen jokaisen painokilonsa. Hän keräsi voimia nostaa peukalonsa, jotta voisi näpytellä viestin Nicolas Cagelle, miehelle, jonka taiteellinen rohkeus oli aina rohkaissut häntäkin: *Nic? Kun sanoit, että kuolleiden henget ovat keskuudessamme, tarkoittiko sitä runollisesti vai oikeasti?*

Mutta hänen ainutlaatuinen ystävänsä ei vastannut.

Uudelleen: *Nic?*

Ei vieläkään vastausta.

Sekuntit putoilivat hänen niskaansa kuin kivenlohkareet.

Hän harkitsi Netflixin sulkemista.

Hän söisi nizzansalaatin jääkaapista, menisi sitten ulos ja kenties hukkuisi leikisti uima-altaaseen. Hän nosti päänsä tyynystä, valmiina toimimaan, mutta pysähtyi sitten yhtäkkiä varmana, että hän oli Pompeijin kuolleille velkaa sen verran, että katsoisi ohjelman loppuun.

Hän painoi playtä.

Frankfurtin arkeologit rekonstruoivat digitaalisesti maan uumenista löytyneitä ihmisruumiin jäänteitä. Missä vaiheessa tämä tekniikka olisi, kun hänet kaivettaisiin ylös, ihmetteli Jim Carrey. Mitä tulevaisuuden ihmiset päättelisivät hänestä? Voisivatko he ikinä arvata, mitä hänen kallossaan oli luikerrellut? Hänen lannistettu isänsä? Hänen kärsimystä rakastava äitinsä? Voitaisiinko niin kehon kuin mielenkin rauniot jonain päivänä rekonstruoida?

Pompeijin bordellista löytyneillä kahden siskoksen luurangolla oli epämuodostuneet hampaat, minkä tutkijat totesivat johtuvan synnynnäisestä syfiliksestä.

”He syntyivät kantaen tätä sosiaalista sairautta ilman omaa syytään”, sanoi Ted Berman. ”He olivat täysin viattomia ja kärsivät silti jatkuvaa kipua.”

Tytöt pääsivät nyt lähikuvaan dramatisoidussa takaumas-
sa, lateksiset rakkulat pullistuivat heidän silmäluomistaan, kun he katselivat Vesuvius-vuoren suuntaan. Vuonna 1993 guru Viswanathan oli nähnyt Carreyn auran olevan ”loistokkaan, säteilevän ruusukultainen” ja opettanut hänet tuntemaan sen häilyväisen muodon muutokset. Nyt Carrey

tunsi auransa kaareutuvan kohti televisiota syfiliskaksosten peittyessä tuliperäiseen sateeseen. Hän pelkäsi, että hänen sielunsa vietäisiin häneltä tai – pahempaa – että se pakenisi.

Jophiel, kiintymystä! hän yritti sanoa, mutta pystyi vain kähisemään, sillä TV:ssä Vesuviuksen tuhkapilvi pimensi auringon. Syöksyneenä pimeyteen Carrey onnistui vihdoin haukahtamaan: ”Kiintymystä!” arvostaen nyt ihan uudella tavalla tuon sanan mahdottomuutta, ja välittömästi kaksi rottweileria kömpi makuulle hänen viereensä ja nuoli kyyneleitä hänen parrastaan.

”Syvää kiintymystä!” parahti Carrey, ja koirat (jotka oli koulutettu kohtelemaan sitä, joka nuo sanat lausui, kuin niiden hoivaavaa emoa ja pitämään itseään kuuden viikon ikäisinä) alkoivat kasvojen nuolemisen lisäksi nuuhkia hänen niskaansa, ja niiden kuonot olivat niin lämpimät, että Carrey olisi voinut luulla pavlovilasta ehdollistumista todelliseksi huolenpidoksi, elleivät koirien teräshampaat olisi hiponeet hänen kaulavaltimonsa kohoumaa.

Hän katsoi takaisin TV:hen: terästasolla oli lajitelma ihmisen luita.

”Naisen ruumiin jäännökset”, yksi saksalaisista sanoi. Kamera lähensi siniseen laserilla operoitavaan matriisiin, joka suoritti skannauksen loppuun. ”Varakkaan naisen. Ehkä kahdeksantoistavuotiaan.”

Leikkaus takaumaan: nainen huvilassa ruokailemassa silkki-sohvalla. Herkkä kaunotar pyyhkii miehensä suun hellyydellä, jonka Jim tiesi olevan peräisin naisnäyttelijän omasta tavasta osoittaa rakkautta.

Ainoa kerta, kun Carrey oli tuntenut todella epäitsekästä rakkautta, pyyteetöntä antamista, oli Linda Ronstadtin kanssa sateisena heinäkuuna vuonna 1982. Linda oli kuusitoista

vuotta Jimiä vanhempi ja lauloi hänelle meksikolaisen rakkauslaulun ”Volver, Volver”, kaihoisan tuutulaulun, joka sai Jimin asettumaan, kun Linda piteli häntä päivettyntyttä rintamustaan vasten ja hyväili sormillaan hänen hiuksiaan. ”*Volver, volver, volver...*”

Sanat kulkivat eteenpäin ajassa nykyhetkeen: ”Tule takaisin, tule takaisin, tule takaisin...”

Mutta miten hän voisi?

Hän ei ollut se kirkassilmäinen poika, jota Linda oli pidellyt. Oliko hän tappanut tuon viattoman lapsen ja sitten liuottanut ruumiin irstailun happoihin? Hän kadehti tuhoontuomittua pompeijilaismiestä ja hänen hellää vaimoaan. Hän tunsi kauhistuttavaa yksinäisyyttä siinä sängyllä, kun Lindan ääni kuiski hänessä – ”

”*Volver, volver, volver...*”

Kun laserilla operoitava matriisi tanssahteli alas naisen luurangolla ja pysähtyi hänen rintakehänsä alapuolelle, yksi saksalaisista naputteli komentoja tietokoneelleen. Sen näytöllä hahmonnetut luut kerääntyivät digitaaliseen kohtuun muodostaen pienen luurangon. Vielä muutamalla napautuksella se sai läpikuultavan kerroksen vaaleanpunaista ihoa, nuijapään silmät, puoliksi muodostuneen käden. Pikkuinen sormi avonaisessa suussa –

”Hän odottaa lasta”, sanoi saksalainen. ”Poikalasta.”

Ja nyt uudet, menetetyt toivon kyyneleet liittyivät Carreyn aikaisempiin lohduttomuuden kyyneliin.

”Äärimmäisen kuuma tuhkapilvi romahtaa omasta painostaan”, selitti Ted Berman. ”Ja vaikka nainen ja hänen aviomiehensä olivat turvassa hohkakiveltä holvatussa huvillassaan, he kärsivät nyt Pompeijin pahimman kohtalon: termisen shokin. Ilman lämpötilan kohotessa viiteensataan

asteeseen naisen pehmytkudokset kirjaimellisesti räjähtävät, hänen aivonsa murtavat hänen kallonsa.”

”Ei...” sanoi Jim Carrey.

”Myös vauvan kallo räjähtää. Ehkä sekunnin murto-osan sen jälkeen, kun äidin sisälmykset räjähtävät läpi rintakehästä.”

”*Ole kiltti, älä*”, Carrey aneli.

Ja sitten hänen miljardipikselisellä ruudullaan tuliperäinen pilvi romahti omasta painostaan ja ryöppysi alas digitaalisen Vesuviuksen rinteitä. Syfilistytöt, henkikirjoittaja, nuoret rakastavaiset ja heidän lapsensa, he ja heidän unelmansa, kaikki tuhkana: heidät imaistiin salamana kuolemanpilveen, jonka mustuus pimensi Hummingbird Roadin makuuhuoneen vyöryessään digitaalisen Napolinlahden yli. Carrey ulvoi surusta, sulki silmänsä kuin pieni poika.

Kun hän avasi ne taas, Ted Berman käveli Pompeijin ylöskaivettuja katuja nykyajassa. Kamera panoroi kipsirivien yli, yli kuoleman jähmettämien ruumiiden, joista toisilla oli viheliäisen kauhun ilme kasvoillaan, toiset vartioivat aarre-
kasoja aseina, jotkut näyttivät seestyneiltä, luovuttaneilta. Ja lopuksi: aviomies ja vaimo makuulla vierekkäin, miehen käsi raskaana olevan naisen vatsalla. Ja Jim Carrey, joka tunnetaan railakkaista pyllähdyksistä ja riemukkaasta koheltamisesta – hän käpertyi kerälle ja alkoi itkeä. Niin, hän oli todella sekavassa tilassa. Mutta kerran hän oli loistanut kirkkaasti. Voi, olisitpepa vain nähneet hänet silloin.

Hullunrohkea puolielämäkerrallinen romaani

Jim Carrey on menestynyt ja rakastettu näyttelijä, jonka elämä pursuaa rikkauksia ja etuoikeuksia. Mutta hän on myös yksinäinen. Ehkä jo saavuttanut huippunsa. Kenties jopa... elähtäneen oloinen? Carrey on kokeillut dieettejä, guruja ja Israelin armeijan kouluttamien vahtikoiriensa kanssa pötköttelyä, mutta mikään ei tunnu hävyttävän tyhjyyden ja mitättömyyden tunteita.

Sitten Jim kohtaa Georgien: kunnianhimoisen älykön, elämänsä rakkauden. Omintakeisen käsikirjoittajan Charlie Kaufmanin ansiosta Carreylla on myös mahdollisuus palauttaa uransa raiteilleen rajoja rikkovassa Hollywood-spektaakkelissa ja voittaa pitkään himoitsemansa Oscar-palkinto. Asiat näyttävät sujuvan hyvin! Universumilla on kuitenkin aivan toiset suunnitelmat.

Muistoja ja muita tarinoita on hypnoottinen puolielämäkerrallinen romaani, joka purkaa näyttelijä Jim Carreyn pieniksi palasiksi. Jim Carrey ja Dana Vachon ovat kutoneet faktaa ja fiktiota railakkaasti sekoittavan tarinan muun muassa näyttelemisestä, Hollywoodista, agenteista, kuuluisuudesta, etuoikeuksista, ystävydestä, rakkaudesta, addiktiosta, pelosta, yhteisestä sielustamme, Kanadasta ja maailman katastrofaalisesta lopusta.